

Christian Andersson

I hear the roar of a big machine

3 april – 10 maj 2025

Titeln *I hear the roar of a big machine* lånar konstnären från första raden i Sister of Mercys låt *Lucretia my reflection*. I Andrew Eldritch's låttext från 1988 är maskinen en dubbel anspelning på dystopi och utopi, och i Anderssons utställning kolliderar på samma sätt framtidsvisioner med den anatomi som utgörs av både vår samtid och tidigare historia. 'Maskinen' i utställningen antyds som en annalkande och oundviklig närvaro, medan verken i utställningsrummet agerar som viskande fossiler och vibrerande artefakter i ett tillfälligt lugn.

Just denna slags tautologi ger skulpturen *Primer* en tongivande roll i utställningen: en alldaglig skrivare vilar på en svart spegelsockel som får skulpturen att upplevas som närmast viktlös. I själva verket bär objektet på en högst påtaglig kropp. Det vi uppfattar som en skrivare är i själva verket en 3D-utskrift genererad från en 3D-scanning, som vid något tillfälle i sitt digitala gränsland gröpts ur i en förödande analog vandalism.

På samma sätt verkar en yttre kraft påverka de fyra utställningsaffischer (Giorgio de Chirico på Tate Gallery, 1982) som utgör verket *Off Set*. Vad som vid första anblick verkar vara en maskinell misspassning mellan tryckplåtar visar sig i själva verket vara ett osäkert tillstånd i bildens landskap. I en serie upprepade scener från den återgivna originalmålningen sker subtila perspektivförskjutningar mellan en bild och nästa.

I verket *Marrow* träder både det fysiska och metafysiska fram via en och samma skepnad. Det jordiska livets förgänglighet och fåfänga gestaltas som en kropp i förruttnelse – här i form av en kopia från gipsavgjutningen av en gravskulptur från 1545 i Saint Etienne-kyrkan i Bar-le-Duc. Denna skulptur utgör dock inte nödvändigtvis en fond för livet efter detta, utan snarare för ett parallellt existerande universum. Skeletthanden, som i originalskulpturen bär sitt eget hjärta, greppar i Anderssons version istället modellen av en tesseract, en så kallad hyperkub. Genom denna handling ger konstnären originalskulpturen en ny funktion: ljuset som kastas från gestaltens kranium låter en skugga av den greppade geometriska kroppen falla på väggen. Plötsligt står vi inför ett matematiskt balanserat trompe l'œil. Under den vedertagna premissen att ett tredimensionellt föremål alltid kastar en tvådimensionell skugga tycks hyperkubens skuggbild i *Marrow* återge en tredimensionell representation av den fjärde dimensionen.

På hyllor och socklar spridda i lokalen återfinns en serie skulpturer med titeln *Cache*. Titeln anspelar dels på datorminne och analoga arkiv, men bär samtidigt på en etymologisk skugga från det franska verbet *cacher*, som betyder "att gömma". Skulpturerna härbärgerar bilder hämtade från vykort och tidningsillustrationer, sammanförda i lager separerade av plexiglasskivor. Detta skapar en serie collage i relief, där de åtskilda och samtidigt länkade bilderna blir konstnärens skiktröntgen av en historia där tidsepoker, genrer och kategorier komprimeras till flimrande tablåer.

Det nyaste verket i utställningen, *Two Worlds and In Between*, lånar den nästföljande raden ur låttexten till *Lucretia My Reflection*. Här blir något så anspråkslöst som en dörrnyckel en brygga mellan tider och rum, när den skär genom ett stenmantel och når dess inre kluster av kristaller. I denna resa tycks det bekanta – ett vardagligt föremål – bli länken mellan världar, när det expanderar likt kristallbäddens långsamma tillväxt. Nyckeln blir här en geologisk teknologi och antyder att det är maskinens egen mekanik som styr dess övergripande form, slutstadiet blir i själva verket dess början.

Under 2024 gjorde Andersson två separatutställningar på svenska museer – Hallands Konstmuseum och Borås Konstmuseum. Han har tidigare haft separatutställningar på Frac Normandie, Rouen och CAV-Visual Arts Center, Coimbra (båda 2022), Museum CIAJG, Guimaraes (2018), Kunstmuseum Thun (2015), samt på Palais de Tokyo, Paris och Moderna Museet Malmö (båda 2011). Christian Andersson föddes 1973 i Stockholm och bor och arbetar för närvarande i Paris, Frankrike och Coimbra, Portugal.

Vernissage: torsdag 3 april, 17.00 – 20.00

Utställningsperiod: 4 april – 10 maj 2025

Öppettider: tisdag – fredag 11.00 – 18.00, lördag 12.00 – 16.00

Kommande utställning: **Ayan Farah**, 17 maj – 19 juni 2025